

РЕШЕНИЕ

№ 4702

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3882** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], подадена чрез упълномощения представител адв. З. Д., срещу решение № 592 от 18.02.2022 г., постановено по административнонаказателно дело № 17512/2021 г. от Софийски районен съд, 129-ти състав. С него е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 38-131/09.11.2021 г. на председателя на ДАНС, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.76, ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Иска се отмяната му, както и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и оспореното наказателно постановление. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – Държавната агенция за национална сигурност /ДАНС/ в писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да остави обжалваното съдебно решение в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият състав на Административен съд – София град, 14-ти касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил оспореното пред него НП № 38-131/09.11.2021 г. на председателя на ДАНС. За да постанови този резултат, от фактическа страна е установил, че на 06.11.2020 г., в [населено място], [фирма], вписано в публичния регистър на обменните бюра с Удостоверение № 1434/22.12.2015 г. е продало на [фирма] / [фирма]/ 30000 G. – британски лири, по курс 2,1760, с левова равностойност 65280 лв. Посочената сделка била свързана с плащане в брой на стойност над 30 000 лв., извършено от/на клиент на [фирма] по смисъла на чл.76, ал.1 от ЗМИП. Същата била регистрирана с издадени бордеро и фискален бон от 06.11.2020 г. Като „обменно бюро“ – задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП, съгласно разпоредбата на чл.76, ал.1 от ЗМИП, [фирма] имало задължение да уведоми Дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС за извършеното плащане в брой на стойност над 30 000 лева, в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП, а именно до 15-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася информацията или в срок до 15.12.2020 г. Доколкото в този срок не било извършено уведомяване на Дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС срещу [фирма] бил съставен АУАН № 10-380/15.06.2021 г. в присъствие на управителя на дружеството, на която е предявен и връчен. Въз основа на акта било издадено обжалваното НП.

При тези данни от правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред. Спазена била процедурата по връчването на АУАН и НП. За неоснователно съдът е приел възражението за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в съставяне на АУАН след изтичане на срока по чл.34, ал.2 от ЗАНН, тъй като деянието, за което е санкционирано дружеството-жалбоподател било извършено на 16.12.2020 г. При това 6-месечният срок по чл.34, ал.2 ЗАНН за съставяне на АУАН изтичал на 16.06.2021 г., а същият бил съставен на 15.06.2021 г. Според съда, ирелевантно към обективните признаци на нарушението било точното място на сключване на процесната сделка.

Правилно бил приложен и материалният закон. [фирма] като „обменно бюро“ имало качеството на задължено лице по чл.4, т.4 от ЗМИП. За неоснователно въззивният съд е приел възражението, че при сключване на конкретната сделка [фирма] се явявало клиент на [фирма], а не обратното, тъй като сделката била сключена не в офис на дружеството-жалбоподател, а в клон на банката. Коментиранията сделка по обмяна на валута била част от обичайната търговска дейност на оспорващото дружество в качеството му на „обменно бюро“, а при този вид сделки по обмяна на валута, доколкото се касаело за обмяна на един валутен актив срещу друг между две лица, извършващи по занятие сделки по обмяна на валута, всяка една от страните се явявала клиент на другата, независимо от това коя страна е инициирала конкретната сделка, особено когато се касаело за сделки, сключвани в рамките на вече установени отношения, какъвто бил настоящият случай. Следователно, с неуведомяването за

конкретната сделка на Дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП, [фирма] нарушило разпоредбата на чл.76, ал.1 ЗМИП.

Съдът е приел, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, вр. §1, т.4 от ДР на ЗАНН. Същото застрашавало обществените отношения, свързани с обезпечаването на прозрачността при движение на финансови потоци, съставляваща съществен елемент от стопанския живот в страната, поради което следвало да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, поради което законосъобразно и обосновано била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл.76, ал.1 ЗМИП, вр. чл.54, ал.1 от ППЗМИП.

Съдът е констатирал също, че административнонаказващият орган е наложил на жалбоподателя имуществена санкция на основание чл.118, ал.1, т.3 ЗМИП, която не съответствала на посочената за нарушена разпоредба. Тъй като обаче приложимата в случая санкционна разпоредба предвиждала по-висок минимален размер на санкцията от приложената и предвид забраната *non reformatio in reius*, съдът е приел, че липсва основание за изменение на обжалваното НП досежно приложената санкционна разпоредба.

Обжалваното решение е правилно.

Съгласно чл.76, ал.1 от ЗМИП лицата по чл.4 уведомяват дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ за всяко плащане в брой на стойност над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, извършено от или на техен клиент в рамките на установените отношения или при случайни сделки или операции.

Като обменно бюро с оглед разпоредбата на чл.4, т.4 от ЗМИП дружеството-жалбоподател има качеството на задължено лице. В случая същото е извършило сделка, като е продало на [фирма] чужда валута, за която е получило в брой сума над 30 000. При това, независимо от възражението в жалбата относно мястото на извършване на нарушението, [фирма] се явява клиент на [фирма], поради което последното е било длъжно да уведоми Дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС за извършеното плащане в брой в срока по чл.54, ал.1 от ППЗМИП, а именно до 15-то число на месеца, следващ месеца за който се отнася информацията. Както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление е отразено, че процесната сделка е извършена в [населено място], което не се оспорва от касатора, както и обстоятелството, че именно обменното бюро е продавач на валутата, които данни са достатъчно конкретни за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В конкретната хипотеза не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото с него са засегнати държавни интереси и има за цел недопускане ощетяване на фиска и превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Касае се до нарушение с типична степен на обществена опасност, в съответствие с останалите такива от този вид, поради което и настоящата съдебна инстанция приема, че правилно въззивният съд е приел, че не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

По изложените съображения, касационната инстанция приема, че решението като правилно следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и на основание чл.63д, ал.1 и 4 от ЗАНН, основателна се

явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Административен съд – София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 592 от 18.02.2022 г., постановено по административнонаказателно дело № 17512/2021 г. от Софийски районен съд, 129-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ сумата от 80 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/